

Олександр Шелепало

ВЕЛИКИЙ ШАНТАЖ

Детектив

УДК 821.161.2/82-3

Ш 42

Шелепало О.

Ш 42 Великий шантаж : детектив / Олександр Шелепало. – Тернопіль: Мандрівець, 2020. – 224 с.

ISBN 978-966-944-155-3

Ветеран АТО Міка Гожик поспішає на зустріч із братом-прикордонником Олесем, ще не знаючи, що дорогою на нього чагує смертельна небезпека. Вона його не злякала, але викликала запитання: чому? Адже спільна поїздка братів на ювілей дідуся з бабусею нікому не заважала...

Відповідати на нього хлопцям, усьому сімейству Гожиків та їхнім друзям довелося відразу. Саме їм і випало знешкодити жахливі диверсії на Дністрі й у столиці України, підготовлені агентурою Москви.

Читача приваблять ніжні стосунки братів із сестрами Віві, щирість почуттів решти учасників антимосковської боротьби. А зануритися у події допоможе легкий і невимушений стиль автора.

УДК 821.161.2/82-3

П Е Р Е Д М О В А

Сонце лише збиралось пограти з земною живністю в вечірні спіжмурки, як у небесний розклад втрутилася погода. Чорні дошові хмари обклали раптом весь небосхил, і землю відразу вкутав підступний напівморок. Якраз тоді з асфальтівки Кам'янка-Женишки на дорогу до заказника "Корчунецький печерний монастир" і завернув, увімкнувши габаритні вогні, бувалий у бувальцях "опельок". Не дуже поспішав, хоч і не барився – водій тут їхав не вперше та й досвід за кермом мав чималий.

Аж раптом вогні його габаритів якимось дивно забігали, і легковик, різко змінивши курс, із тріском налетів на березу, яка росла праворуч дороги. Єдиний очевидець трагедії, котрий у своєму авто їхав назустріч, згодом розповідав, як вона його шокувала. Не помітив бо жодної причини для смертельного маневру "опеля"! А найбільше свідка ошелешило падіння березової крони: не за напрямком його руху, а навпаки – в протилежному. Лише згодом уторопав, що так і має бути, коли стовбур дерева ламається від удару при корені.

І такою природною виглядала мова того чолові'яги, що, вкупі з його переляканим блідим обличчям, позбавила слідчих навіть наміру сумніватися в достовірності оповіданого. Та й дуже вмотивованими здавалися його дії: від миті, коли зупинив свій транспортний засіб і метнувся до місця пригоди, аж доки не зрозумів, що зробити для водія вже нічого не зможе. Передня частина "опелька" була сплющена, а криваве місиво між його дахом та кермом змусило відвернутися.

Знепритомнілу жінку на задньому сидінні свідок навіть не помітив. "Я думав, що збожеволію", – цю фразу чоловік повторював десятки разів, пояснюючи нею як свої дії, так і бездіяльність.

...Менше години знадобилося місцевому телебаченню, щоб, перервавши передачі, повідомити мешканцям Женишків страшну новину: в автомобільній катастрофі загинув їхній міський голова Лук'ян Жемейко. І, хоч про можливе вбивство мова не заходила, ніхто не сумнівався, що причини аварії вивчатимуться з усією можливою ретельністю. Адже подібного нещастя з такого рівня особою

в місті ніколи не траплялося. Не кажучи про нечуваний розголос у ЗМІ та соціальних мережах.

Повідомлення як про подію, так і про самого потерпілого, хоч-нехоч, привертали увагу містян до роботи слідчих. Але ніхто з репортерів і не думав торкатися грішків, яких не цурався покійник. Навпаки, мов перед новими виборами, розписували його розумне й далекоглядне управління міським господарством, перераховували все нові та нові чесноти. Це також мало б тільки сприяти ретельності слідства. Оскільки ж у подібних випадках інтерес споживачів інформації прийнято вдовольняти з усією повнотою, слідчі отримували шанс безкоштовно попіаритися. А хто відмовляється від слави...

З усього виходило, начеб ворогів у Жемейка зовсім не було. Ніщо, до прикладу, не вказувало на можливу помсту на побутовому ґрунті. Скажімо, через ревності ображених чоловіків. Бо, хоч не одній кортіло мати поруч його атлетичну статуру, Лук'ян за життя ніколи не забував зображати себе високоморальним громадянином. З'являвся на людях лише зі своєю молодою дружиною, і ніхто й гадки не мав про те, що вони одне одного давно вже ледве терпіли.

Отож, ні слідчі, ні репортери не могли знайти хоч когось, хто був би зацікавлений у необ'єктивному чи, може, нехлюйському розслідуванні. І все ж резюме створеної по гарячих слідах комісії, яке виключало сторонній вплив на рух автівки, залишало чимало запитань.

Звісно, причиною аварії могла були неухважність самого Лук'яна Васильовича, який сів за кермо після напруженого робочого дня. Посприятися біді могла галька, якою дорожники давно висипали шлях до монастиря, та чомусь не поспішали заливати асфальтом популярний туристський шлях. На такому дорожньому полотні гальмувати взагалі було протипоказано. Згодом цю версію підсилило дослідження на місці пригоди відомого біоенергетика – не зовсім прямо, але воно також вказувало на можливу "участь" у ній злощасного галечника.

Та якраз відсутність бодай натяку на горезвісний людський фактор і насторожувала людей. Надто все було гладенько. Тому в Женишках поволі стала визрівати думка, що комусь Жемейко таки перейшов дорогу.

ДЕНЬ ПЕРШИЙ

Розділ 1

Субота, 9 червня, 5 година 40 хвилин. Його нудило. Було темно, мов у домовині, і тоскно, ніби вже після кінця світу. Міка мляво очунював од зомління. Спочатку цей процес торкнувся лиш якихось внутрішніх рецепторів. Перш ніж він уповні усвідомив реальний світ, у напівморозі пропливла звідкись знайома відеокартинка...

Три хлопаки з неголеними мармизами, що прошкували йому назустріч, виглядали надто підозріло. Наступної миті найнижчий, що з фотиком через плече йшов посередині, узагалі здався знайомим, тож Міка мимоволі потягнувся до візитниці. Але відразу відчув удар у потилицю, і світ перед ним розколовся. Навіть не встиг усвідомити, коли це позаду з'явився четвертий. Саме він його й уперіщив...

Із нетями й далі виходив повільно. Реальність усе ще трохи "капелюшилася", і боліло все тіло. А найбільше те місце, якому щойно дісталось. Здавалося, конче мусить до нього торкнутися, інакше голова лусне, мов переспілий кавун. Та лиш дістався пальцями до свіжої гулі, як від нестерпного болю тям пропала знову...

Наступне прояснення видалось не таким болючим. Заодно поновилося видиво, яке дійсно бачив перед затьмаренням. Причому бевзі, що йшли на нього, здалися ще підозрілишими. На додачу пригадав власний рух до кишені. Зовсім непотрібний – краще було просто озирнутися. Адже Влада, хоч і з бородою – якщо цим словом можна було назвати двотижневу неохайність, – уже без того впізнав.

Більше того. Виходило, що він навмисне пішов назустріч, щоби прийняти на себе увагу, гарантувавши несподіванку нападу ззаду. У такому випадку їхня спільна світлина, що серед інших лежала в його візитниці, Владові також, либонь, була ні до чого.

Був час, коли стрічав його чи не щодня, аж поки той раптом не зник. Де був, невідомо, а тепер-от з'явився. Та ще в якій компанії...

Насторожені, понурі, небезпечні, ворожі. Їм би не алеєю парку шпацірувати, а скрадатися вовчою стежкою. Влад же йшов між ними, як завжди, перехильцем, недбало, радше іронічно, ніж весело, примруживши від роду блудливі очі. Мовби й те, що колись прикидався його щирим другом, було для нього лише розвагою.

У ті часи він дійсно видавався таким собі несерйозним, грайливим бичком. Хоч те, що в найближчому "запасі" тримає вовчий оскал, Міка завжди відчував. Тепер же й сумніву не залилося. Був певен, що удар йому дістався саме "з подачі" Влада. Але й не розумів: нащо було бити "від душі", а відтак залишати живим?

...Правда, у цьому випадку не виключалася помилка нападників. Реакція на той же його, Міки, рух рукою, наприклад. Адже в кишені міг не візитницю, а зброю тримати й тепер потягнутися за нею.

Хоча й це легко перевірялося... Тож Міка знову простягнув праву руку за вилогу піджака...

Ого! Навіть візитниці там не знайшов. А от документи, які тримав у кишені справа, лежали на місці. Виходить, це була не помилка. Недавній претендент у його друзі полював лише за світлинами. Точніше, однією, якої надалі чомусь ніхто не мав бачити. Про це говорила й сила удару. Мусило вистачити часу, аби забрати візитницю, про наявність якої підозрював, – і все. Більшої шкоди чомусь не вчинив.

Але чому?

Так чи інакше, але зараз Міка щось мусив робити з головним болем. Наявність гупи й порівняно швидке відновлення ясності думки дозволяли сподіватися, що для початку вистачило б навіть просто льоду. Інша справа, де його взяти. Якби це було вдома...

І враз на парковій лаві неподалік він упізнав холодильний елемент. Такими часто користується й сам, коли в поїздку бере сумку-холодильник.

Підійшов ближче, і до першого здивування додалося друге – поряд зі знахідкою лежала друкована великими літерами лаконічна записка: "Швидка допомога. Лікуйся"... У цьому був увесь Влад – іронія, сарказм завжди й усюди, де тільки вдається.

"Лікуйся..." Міка прочитав записку й, навіть не подумавши торкатися, оглянув елемент. Що ж, цей пристрій справді може замінити

ти шматок льоду та зняти біль. Але що "жартунові" компенсує його "швидка допомога"? Чи вдовольнить невиситиму тягу до глуму над усім і всіма? За час так званої дружби з ним бачив її не раз.

Повернувся до місця, де щойно лежав, і відкрив свою чималу барсетку. У відділенні з рибальським мотлохом знайшов котушку з міцною ниткою й ненадовго замислився. Ще через кілька хвилин стояв за товстим каштановим стовбуром, тримаючи нитяну тягу, проведену від елемента на лаві. Залишалося шарпнути...

...І в ранковому безлюдді парку пролунав вибух. Гумор Влада, як завжди, виявився чорним... Ні, то вже точно був він.

***

Дружба деяких жінок, народжена спільною поїздкою "на води", часом нагадує "корифанство" блатних після "діла". Особливо тоді, коли їм у санаторії трапиться пара самотніх чоловіків, з якими й проведуть увесь комплекс курортних процедур.

Пов'язані спільними й не дуже бажаними для розголосу таємницями, подружки, повернувшись до своїх нецікавих буднів, довгенько виглядають, мов двоє близнят, а їхня взаємна вірність здається вічною. За умови, звичайно, що на курорт їздили з одного населеного пункту. Коли ж роз'їжджаються по різних містах чи містечках – до вокзальних клятв у непорушній дружбі...

У Люсі нинішня поїздка в Миргород пройшла під знаком саме такої дружби. Учора ввечері, правда, розсталися не на Київському вокзалі, а біля Юлиного під'їзду. Однак обіцяли одна одній і телефонувати, і писати, і заїжджати. Само собою, лиш при потребі чи нагоді, та, головне, обидві вірили у щирість мовлених слів.

Відтак на нижній полиці купе Люся гарно поспала, і тепер, коли потяг підгрюкував до Плоскирова, перед її очима знову пробігла вечірня пригода. Ясна річ, несподівана, адже пригод не планують. Хоча про те, що паузу між приїздом на Київський вокзал та від'їздом додому киянка Юля допоможе заповнити відвіданням концерту, домовилися ще в санаторії. Саме на вході до концертної зали й розпочалась авантюра, яких у репертуарі Юлі було більше ніж досить.

– Як тобі отой кадр, Люсю? – невимушено притримала та її за плече, коли вона вже простягнула руку до вхідних дверей.

Не лише меткіша в рухах – Юля й зовнішністю відрізнялася від Люсі. Зайві десять сантиметрів зросту проти Люсиних метра шістдесяти й у кілограмах додавали їй до ваги не більше десятка. А трохи неправильні риси обличчя порівняно з грецьким профілем подруги вона вдало компенсувала гарячим темпераментом.

– Ти ж казала, що в тебе є Ігор, – відреагувала на її репліку Люся.

– В Ігоря жінка вдома, – і далі легко вела мову Юля. – А в мене він то є, то нема. З порожніми руками, звісно, ніколи не ходить, але, знаєш, часом хочеться вже чогось постійного.

– То й забирала б його назовсім.

– Думала вже. І сам просився не раз, і в ліжку не ловить мух. Але ж стільки довкіл мужиків, – мало не застогнавши, мовила тоскно Юля.

– Як тільки ти можеш? – заговорила раптом "не в тему" Люся. — Жонатий чоловік... Мені весь час перед очима його жінка стояла би.

– Просто ти ще не звикла до свого вдівства, – у голосі Юлі почулися поблажливі нотки. – А мій про свою дурепу нехай собі дбає сам. Мені є про що думати.

"Може, й так..." – засумнівалася Люся. Їхала на курорт, щоби прийти до тями після жахить аварії, й не прогадала. У компанії Юлі швидко відступили вбік і загибель чоловіка, і власний стрес. Усе частіше спадала на думку зміна власного статусу: була дружиною мера, а стала ким?..

– О, дивись! – від здивування Люся відразу забула невеселі думки. – Досить було тобі глянути в його бік, як той кадр уже до нас чимчикує. Бачиш?.. І чим тільки ти їх приваблюєш...

– Самотній мужик, Люсю, – Юля косила очі й собі, – це те саме, що голодний пес. Подивися на нього пильно, і він замеле хвостом. Статевий потяг – то нейтронна бомба. Хіба не бачила, що ця братія в санаторії витворяла...

Для Люсі цьогорічний санаторний досвід, коли їхніми з Юлею партнерами стали двійко хлопів із сусідньої палати, за чверть віку життя був першим саме такого роду. Та й стверджували обидва, що нежонаті, а їй, певна річ, зручніше було їм вірити. Удома її постійний друг "на стороні" також кілька літ уже холостякував, тож привчила себе до думки, що ніколи й нікому не зраджує.